

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MÍTJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2'50

Un adagi popular.... rus

«Quan las barbas del vehí vejis pelar, posa les teves á remullar.»

DE DIJOUS A DIJOUS

L'elecció de Consells generals—equivalents a les nostres Diputacions provincials—verificada últimament á Fransa, ha acabat de demostrar les simpatias que l'Gobern té en l'opinió, donant á Mr. Combes novas forces pera continuar la seva campanya regeneradora.

Molt confiavans els enemicis de la República en aquestes eleccions. Creyan, ó fingian creure, que l'país no participava dels radicalismes del ministeri y que tota la labor anticlerical per ell executada durant aquests darrers temps se'n aniria á terra, arrollada pel vot adverse dels comícis.

No ha sigut així. May cap Gobern havia obtingut á Fransa un triomf tan estrepitos y significatiu, en aquesta classe de eleccions. La majoria que 'ls amics de Mr. Combes tenian en els Consells generals ha resultat considerablement aumentada y l'ministeri, més ferm que may en el seu lloc, se disposa á corresponder á las encoratjadoras demonstracions de l'opinió, prosseguint ab més vigor que may l'obra colossal que ab tan mals ulls miran els enemicis de la llibertat y tan contribueix á la consolidació de las institucions republicanes.

Mr. Plehwe, ministre del Interior de Russia, acaba de ser objecte d'un atentat que en un moment ha posat fi á la seva vida.

Qui era Mr. Plehwe? Un bárbaro en tota la paraula; un bárbaro que semblava complaire's en ferse odiós y antípatic á tothom, considerant als homes com un remat de bens posats al món pera servir de juguet als seus caprichos.

MR. PLEHWE

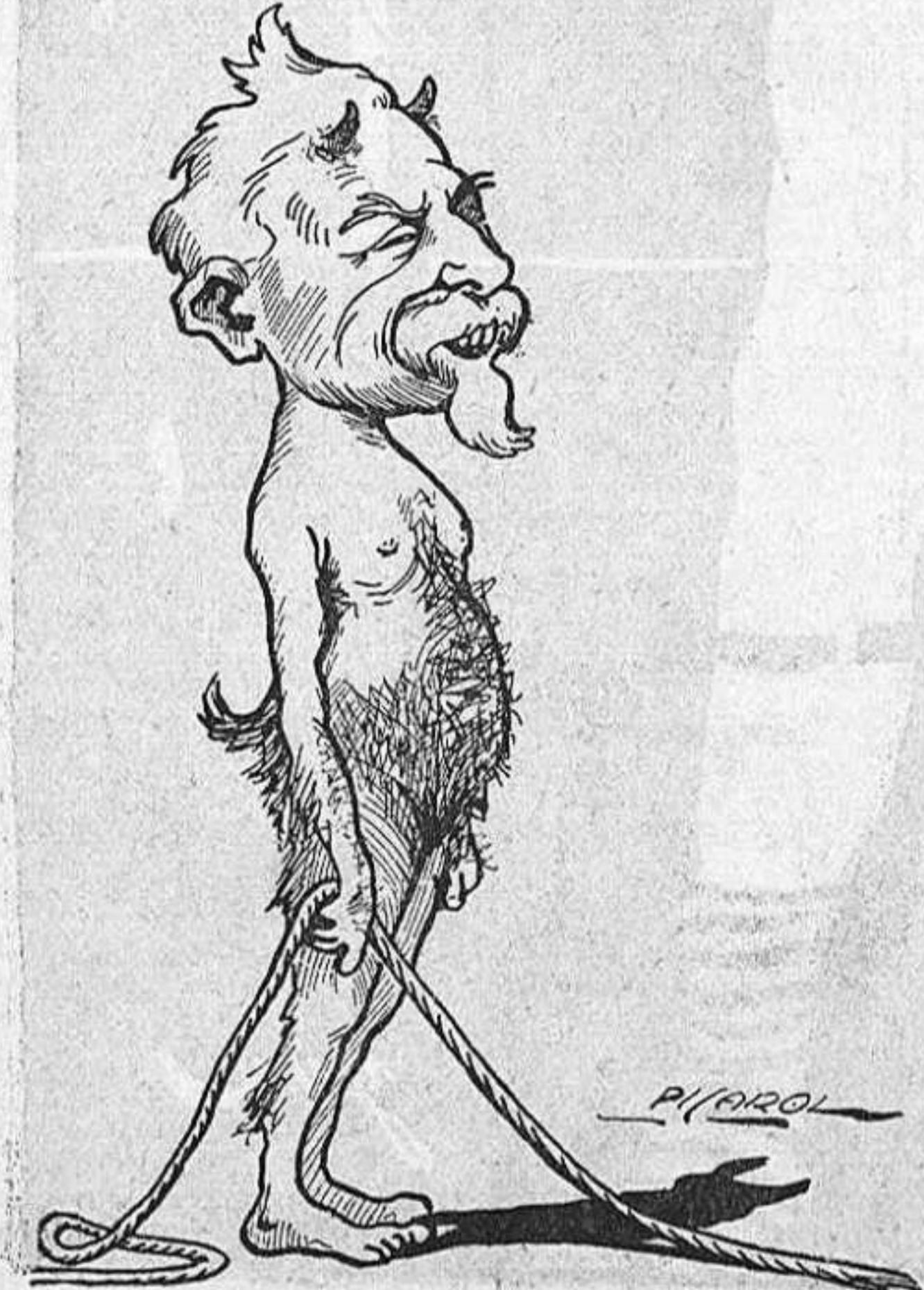
ministre del Interior de Russia, mort a conseqüència de l'explosió d'una bomba.

Brutal, amich de la forsa y no coneixent més llei que la seva voluntat, no guida per gayres bons instints, á ell se deu la violenta repressió que á Russia s'ha experimentat durant els últims anys y 'ls innumerables atropellos realisats á Polònia y á Finlàndia sobre personas que no havien comés altre delict que l'd estimar la llibertat y la dignitat humanas.

Mil vegadas li havia advertit algú que aquell camí devia portarlo forzosament á una catàstrofe, pero Mr. Plehwe se'n reya de les advertencies.—Els revolucionaris?—deya molts cops en tò de burla:—Ja no son més que una paraula, un recort. La meva politica els ha fet desapareixer.

Pero á la quènta 'n quedava encare algún, y

ENTRE EN COMBES Y 'L VATICÀ

—Ho veus? Ja t' ho deya: has volgut estirar massa la corda, y....

aquèst va ser el que l'dia 28 del passat mes tirá una bomba al pas del cotxe del ministre, escriptint l'últim full de l'història d'aquella existència temerosa.

No se sab que 'ls russos hajin derramat cap llàgrima sobre la tomba de Mr. Plehwe.

Girant la vista á Espanya, dos fets importants veyem destacar en primer terme: l'arribada de 'n Maura á Santander y l'motí de Sant Feliu de Llobregat.

Manifestació aquest darrer de las excelencies del caciquisme, ab ell vé á demostrarre una vegada més que mentres als ajuntaments hi hagi arcaldes de real ordre, la tranquilitat dels pobles sera un mito.

L'arcade de Sant Feliu es impopular y impopulars han de ser en conseqüencia las seves disposicions. Per xó l'ordre per ell dictada de no permetre vendre queviures pels carrers va sublevar els ànimis, per xó la multitud se posà al costat dels venedors y per xó ni á Sant Feliu ni en lloc se restablira la pau dels esperits fins que 'l poble pugui elegir lliure y spontàneamente els seus arcaldes.

L'arribada de 'n Maura á Santander no va ocasionar sanch com la disposició del arcade de Sant Feliu, però va donar lloc á la detenció de varis persones.

Per què foren detinguts?

Perque en compte d'aplauir al primer ministre van cridar *visca la llibertat!*

De manera que ja sabén dues coses. Primera: qu'en Maura y la llibertat son dues idees complementariamente oposades. Segona: que al qui avuy crida *visca la llibertat!* el fican á la presó.

Y *visca la llibertat, eh?*

PIF-PAF

PROBLEMA RESOLT

'ha de agrair al Papa Pío X el pas que acaba de donar en la resolució de un problema que 'ls partits avançats de las nacions catòlics consideravan quan no insoluble prematur: el problema de la separació de la Iglesia del Estat.

No ho haurá fet per inspiració propria, sino mogut pel seu secretari Merry del Val, empenyat en rectificar la política pastelera y transigent del seu antecessor Rampolla; pero el cas es lo mateix: un y altre s'han fet dignes del agraciament de tots els amants de que cessin las ingéncias vaticanistas en la vida dels Estats y de que's practiqui al peu de la lletra la màxima evangèlica «Donarás al Céssar lo qu'es del Céssar y á Deu lo qu'es de Deu».

Tampoc es de creure que ho hajan fet ab la idea de restablir en tota sa pureza aquesta màxima que may hauria hagut de olvidar la Iglesia catòlica, sino més bé impulsats pel despit, per l'afany de lluita y de crear serias perturbacions en la vida de una nació que, com Fransa, brega fa temps per afansar la prepotència del poder civil sobre tot altre poder extranj y subreptici; pero així y tot, volent fer un mal, haurán produït un bé. Vaji així per las moltíssimes vegadas que havent volgut produïr un bé, han produït tota mena de desgracias.

D'així se'n diu: sortir l'ayga beneyta pel mànech del salpasser... ó en termes més profans: sortir el tret per la culata.

La República francesa, en us del seu dret y per llei de la seva propia defensa, venia traballant ab fortuna en la tasca de netejarse de la plaga monàstica que d'ella s'ha anat apoderant, baix las inspiracions y 'ls dictats de Lleó XIII; com s'han operat las orugues dels plàtans dels passeigs de Barcelona.

Poble civilisat y regit per institucions lliures, que li permeten elevar al poder als representants de la voluntat de la nació, no hagué de cometre grans violències pera intentar y conseguir plenament el seu objecte. Ni tan sols fou necessari que 's reproduïssin allí un sol cas dels incendis de convents que aquí á Espanya tingueren efecte l'any 35 del passat sigle.

Y es que hi ha un arma més forta y de més alcans que la indignació momentanea de un poble exasperat: aquesta arma es la llei.

Se feu á Fransa la llei emancipadora de la vida del Estat, la llei depuradora de la plaga monàstica, la llei que marcava y determinava qu'estaven de més en la nació las infinitas corporacions religiosas, que á favor de una tolerancia massa amplia havian acabat per monopolizar l'ensenyansa, la beneficència y una porció de industries, en detriment de la vida civil y laica, base del progrés de la nació.

Grans resistencies fou menester remoure per establirla; majors encare per aplicarla.

De lo primer se'n encarregá l'insigne estadista Waldeck-Rousseau; de lo segon l'enèrgic Combes.

Lleó XIII els deixava fer, recomanant als venuts, als expulsats, la santa virtut de la paciència y la resignació. Era prou polític pera comprendre que no's pot matar tot lo qu'es gras, que no es prudent lluir batallas, quan aquestas portan aparellada la derrota... y que, al cap de avall, més val poch que gens y que del llop un pel.

Fins després de disolts y expulsats las ordres religiosas, quedava encare vigent el régime de las relacions entre la Iglesia y l'Estat: subsistia el Concordat y el Vaticà continuava tenint á París el seu representant. Poch era així; pero no deixava de ser sempre una base per acometre novas y fructuosas aventuras el dia en que, per un canvi en las orièn-

tacions de l'opinió, els governs radicals que avuy imperan á Fransa, se vejessin substituïts per altres governs, més transigents, més moderats, més assequibles á las solicitudes del Vaticà.

Donchs, des d'ara, no queda res de aixó. El Papa s'ho ha jugat á una carta ó una nota. La ruptura entre l'govern de la República y el Vaticà acaba de consumar-se, y es complecta y sense arreglo possible. Cal que 'ls catòlics recalcitrants s'acostumin á remugar la sentència dantesca: «*Lasciate ogni speranza.*»

Ha servit de serra pera produuir la divisió consumada, la qüestió dels bisbes de Dijon y de Laval tinguts per afectes al govern de la República.

Els diplomàtics del Vaticà se proposaren ofensore y molestar á la República, fastidiants als dos prelates. Al efecte manà que anessin á Roma a sometre's als fallos del Tribunal del Sant Ofici.

El govern els ho prohibí; amenassà Roma ab excomunicarlos, y 'ls dos prelates, després de moltes vacilacions, claudicaren y emprengueren el funest viatge.

Tal es el poder del Vaticà, quan s'exerceix sobre 'ls seus súbdits. No hi ha medi de resistirlo. Dos bisbes que de cor estaven ab la República, hagueren de sucumbir á las imposicions del Vaticà, per evitar la seva anulació espiritual.

Ha fet bé'l govern de Mr. Combes en considerar aquest fet com una transgressió á la llei concordada, cridant al embaixador de la República en el Vaticà, y donant els passaports al Nunci.

Roma ha guanyat dos bisbes; pero ha perdut una nació, tinguda y reputada fins ara com la Filla gran de la Iglesia catòlica.

Ab uns quants negocis com aquest, la *quiebra* es inevitable. Roma dominarà únicament sobre las nacions decretipsas com la nostra, com Austria-Hungria, amenassada de disolució. Sobre elles dominarà Roma y ab ellas desapareixerà.

Perque creure que á Fransa s'provocarà una gran reacció de caràcter religiós que prengui per bandera el predomini del poder de Roma, es un deliri.

Menos encare será possible encendre una guerra civil religiosa.

No ho consent l'estat de cultura de aquell país. Els catòlics francesos de *armas tomar*, els que podrian competir ab els nostres carlins van ser venuts y reduïts á la impotència, fa més de un sigle, en els camps de la Bretanya y de la Vendée.

No terminarà allí, com aquí, l'horrenda lluita ab convenis, arreglos y abrassos de Vergara. Hagueren de sotmetre's incondicionalment, y la maleïda planta de la facció ni ha donat, ni donarà ja més fruyt.

Si en Merry del Val s'ha fet la ilusió de creure que á Fransa cada púlpit se convertirà en una tribuna desde ahont se predicarà la guerra santa, y cada sagristia en un centre de recluta y cada confessionari en un foco de sugestió pera convertir en tigres á las mansas ovelles del remat de Cristo, prompte sortirà del seu error.

Fransa no es Espanya.

Trenta quatre anys de vida conta la República, y la República, instituït essencialment progressiva, ha creat interessos, ha emancipat conciències, ha donat instrucció al poble, li ha ensenyat á regirse y gobernar-se á si mateix, ha enriquit á la nació, y l'ha feta respectar de propis y estranys. May la Fransa 'havia vist tan volguda y admirada. Sense apelar á bíblicas empresas ha realisat considerablement el seu imperi colonial y mantinen el seu rango de potència de primer ordre. En trenta quatre anys de pau, no ha tingut necessitat de derrotar sanch; en cambi ha fet una escampadissa colossal de idees progressivas.

Y aquestas son las lluitas propias dels temps moderns, y aquestes lluitas portan las úniques victòries que s'consolidan.

La Fransa 'ns dona avuy un nou y gran exemple. ¡Pobres de nosaltres si no sabém seguirlo!

Sobre la taula del Parlament espanyol ha quedat pendent de discussió el desditxat projecte de reforma del Concordat, convingut entre 'l govern de 'n Maura y el Vaticà.

Representa aquest projecte tot lo contrari de lo que significa la ruptura entre Fransa y el Papa. Es la legalisació present y futura de tota la plaga monàstica que aquí á Espanya ha sentat y pretengui en lo successiu sentar el peu. Determina la dependència del Estat espanyol á la curia romana. Equival á una regressió vergonyosa á las edats passades.

Liberals espanyols, tots á una, concertemós y disposémos á evitar que caygu sobre la nostra nació la última y la més ominosa de las vergonyoses! No permetem que mentrels la Fransa alsa 'l vol pels espays serens de la conciència emancipada, la po brava Espanya acabi d'enfoncarse en l'abisme de la reacció pitjor de totes las reaccions, la reacció clericial!

Guerra, guerra á mort, als governs vaticanistes!

P. K.

CONTRAST

I

En morada sumptuosa que simula un palau adulació y riquesas per tot arreu vessant, naix á la vida humana un ser privilegiat candidat á paràsits y á vampirs afamat de la sanch y las suabadades d'un remadet d'esclaus.

II

Dins de negra cofurna quin sostre apuntat cubreix bell munt de penas y un calaix sense pà,

veu la llum (á las foscas) un nen predestinat á ser bestia de carga, qui ja al naix ha copiat l'estable y el pessebre de dinou sigles há.

J. COSTA POMES

N Montero Ríos va fer un discurs á Santiago de Galicia.

Y va parlar de monarquia y de democracia, dos coses que braman de veures juntas.

Y va dir qu'ell era molt religiós; pero també molt anti-clerical: dos coses que no hi ha per ahont agafarlas.

Lo més bonich que digué, fou lo següent:

«Los políticos hemos engañado al pueblo, no cumpliéndole lo que le ofrecimos. ¡Olé per la franquesa!»

Y aquest home, que confessa que no ha fet més qu'enganyar al poble, es jefe de un partit.

Tonto serà qui se l'escolti.

Imbècil qui's prestí a combregar ab las rodas de mòli de la democracia monàrquica.

Y ja veurán, com serà més fàcil que 's veji complacut en Montero Ríos que nosaltres.

Els aficionats á produuir el desgabell en las filas de la Unió republicana, van propalar la notícia de que l'intrépit Lerroux, en un discurs pronunciat á Pontevendra, havia declarat que si per tot el próxim mes de setembre no s'havia realisat la Revolució se donaria per vens.

La notícia es falsa de tota falsetat.

Sab en Lerroux millor que ningú, quina es la situació del partit, y no es home per anunciar revolucions á plasso fixo, incorrent en la candidés de adverteir al govern.

La Revolució vindrà, quan haja de venir.

Y fins á favoras... ¡cops al bulto!

Es ja intolerable lo que passa á Badalona.

L'intrépit regidor republicà Sr. Blanch, te la resolució ferma de posar las coses en clar, y 's'ven burlat en sos intents. Quan no se'l rifa l'arcade en plena sessió pública y de la manera mes descarada, uns empleats l'atropellan y l'fican al quartos.

L'altre dia s'ocupava de un empleat que cobra un sou indegudament y l'aludit se va treure un revólver de la butxaca, ab la sana intenció sens dunque de clavarli un tiro.

Lo mes bonich es que 'l Sr. González Rothwos, qu'envia delegats inspectors á ajuntaments tan honrats y dignes com el de Rubí, modelo de bona administració y de puntualitat en el cumpliment dels seus compromisos, deixa en pau al qu'està fent la desgracia del poble de Badalona, y es sols modelo en tota mena de abominacions.

En vā'l Sr. Blanch va á veure'l y reclama l'

Y encara es l' hora que no han trobat la tapadora, els angelets de Deu.

SAMPEDOR, 1 de agost

Acaban de celebrar-se 'ls exàmens de la escola pública, dirigida per l'intel·ligent mestre Sr. Roig, en els quals pogué observar lo numeroso públic que hi assistí, lo molt que adelantan 'ls noys que freqüentan aquella classe. Tot això no mereix altre cosa que aplausos, en canvi, es sensurable el procedir del llançament ajuntament en contra la ensenyansa, puig a mes de no pagar la retribució al mestre, ha deixat de pagar 'ls premis dels exàmens.

Sr. arcalde Sabaté; si ab el pretext de que convenien economies se suprimeix la retribució i demés gratificacions al mestre, per quin motiu no s'anula la gratificació de 100 pessetes que cobra a més del jornal l'empleat Ximenes? Per què no's retiraven las 150 pessetes que van regular al escursa xamaneyas per celebrar la festa de Santa Ana?

Vaja, Sr. arcalde, que ab aquesta mena d'economias aném a pas de gegant a la regeneració.

CAPELLADES, 1 de agost

Dissapte á la nit se presentá 'l sereno ab recado del arcalde á casa d'un sabater, comunitant á que parés de traballar, sense poguerlo lograr. L' endemà l' arcalde l' enviajá a buscar i li va fer saber que una colla de vehins s' havia queixat del escàndol que movia á deshora, esquivant á Morfú, l' angelot de la són.

Penetrat el compareix de que tot allò era una filfa, ja qu' es fala lo del escàndol, y barruntant que la colla de vehins era un sol vehi, que hauria de pagar lloguer de casa, y que també la te oberta algunes vegadas, per donar pas a subjectes y subiectes que s' deuen estimar més entrar y sortir sense 'l reflexo del llum de cap saboria ab ventallals, n' hi va dir quatre de frescas al senyor arcalde y està disposat á no donar gust á cort senyor que si no's vesteix de roig tampoch se diu Negre, d' apellido.

PRESCIENS (Lleida), 1 de agost

El nostre mossen se posá tan furios al sentir cantar á uns quants joves alguna copla de caràcter liberal, que pitjar que aquel tigre de S. Sebastián sortí de la gavia y anant á trobar al senyor arcalde conseguí que 'ls cantaires fossin retirats de la plassa.

L' endemà figuraíse quin sermón engegá desde l' cubell! [Els que 'l sentian creyan que 't tornava boig ó que 's feria! La pataleta que agafà va ser de misto.

Lo que té pendres las cosas massa á la valenta.

LLORET DE MAR, 31 de juliol

Els días 25 y 26 de juliol, festa major d'aquesta població tingueren llloc las acostumbrades professioms de Sant Jaume y Sant Tem, assistinti no mes qu' els nostres salvadors d'ànimis, el nostre devot ajuntament y mitja dotzena de cara catalanistas, senyoretas fills de famílies «pudentes» y algun d'ells fill de Castella. El dia de Sant Tem acostumbran tots els anys á carregar ab els trastos de la moixiganga els mariners, y sigui perque comensar á comprender la farsa de la gent negra, ó perque no paguin prou bé el referit traball, aquest any se negaren á servir de lacayos, havent hagut d' enviar el nostre bugader y el batlle als serenos per les barberies y cafès en busca de voluntaris per representar tan ridícul paper.

VENDRELL, 27 de juliol

Al bò de la festa major tres corbs negres atropellenar un jove qu' expenia uns follets, insultant-lo grollerament, y com fos que 'l xicot replicà ab valentia, sortiren al carrer els mossens en actitud amenassadora, donchess pretenfan arrenclar el paper dels dits.

Els follets en qüestió explicavan la malifeta d'un ensoñat que no té res que veure ab els de aquí.

Pero què hi farém si aquesta gent té la quia de palla... la teulada de vidre!

ESTADISTICA CLERICAL

Segons datus oficials, el clero percibeix anualment SEIXANTA SIS MILLIÓNS, CINCHCENTAS VUITANTA SIS MIL SETCENTAS DOS PESSETAS distribuïdas com segueix:

	Pessetes
Terra Santa	150,000
Tribunal de la Rota	550,000
Subvenció al Papa	100,000
Escoles catòlicas, Jerusalem y Marruecos	700,000
Missioners	360,000
Embaixada nostra en el Vaticà	500,000
Idem del Vaticà, aquí, vulgo Nunciatura	500,000
San Francisco el Grande	53,350
Obra pia	553,352
Suma	3.466,702

GRACIA Y JUSTICIA

	Pessetes
Seminaris	2.800,000
Monjas y 'l seu material	2.025,000
Pauls	60,000
Filipenses	45,000
Germàniques de la Caritat	220,000
Idem per las diputacions	3.000,000
Escolapis	25,000
Verge de Montserrat	15,000
Santa Teresa	15,000
Santiago	23,000
La Almudena	100,000
Clero vasconsat	2.790,000
Biblioteca colombina	63,000
Covadonga	70,000
Clero catedral	7.400,000
Capelles reals	105,000
Administracions y visitas	240,000
Obras y reparacions	1.250,000
Clero excedent	580,000
Excés de dotació	80,500
Jubilats	118,000
Clero parroquial	29.000,000
Suma	50.025,000

MINISTERI DE HISENDA

	Pessetes
Niño Jesús	300,000
Assilos religiosos	1.270,000
Excastrats	400,000

Suma

2.970,000

GOBERNACIÓ

Junta de senyoras

250,000

GUERRA Y MARINA

Culte y clero castrense

2.200,000

PRESIDENCIA

Fernando Poo

100,000

DIPUTACIÓNS Y AJUNTAMENTS

Clerc de hospitals, hospicis, capelles, etc.

6.000,000

Culte

1.800,000

Suma

7.800,000

A las precedents partidas hi ha que afegir lo que cobran al poble per drets de altar y demés, qu'en conjunt se calcula arribarà a cent milions anuals, sent de notar que 'l clero castrense cobra als militars tots quants serveys se li demanen, sent així que percebeix un sou en retribució de aquests serveys; y com per lo general careix de família contribuix en menor grau que no 'ls que 'ls pagan, á las cargas del Estat.

Assombra el concepte á que 's destinan algunas, moltes de les cantitats, avants enumeradas y que subsisteixen com tantas y tantas coses de altre orden pel temor que infundeix el Vaticà ab el seu carisme, explotat per portar a nostra patria al mateix estat de sumisió que si estiguessim en vigilias de simular combats á lo Santiago de Cuba ab els mateixos ó semblants cablegramas.

Paguem major quota contributiva religiosa que 'ls demés pobles anomenats cristians, essent els mes ignorants de les doctrinas de Jesús.

Part dels 66 y pico de milions y part dels 100, perigits per rahó de drets per exercici del culte, podríen destinarse á aumentar el sou mesquí dels militars y per anar adquirint el material de guerra ab destí á la Marina y al Exèrcit, al objecte de alcansar en el mon la consideració y 'l respecte de que 'ns allunyan, en gran part, la intolerancia y sumisió denominada religiosa que tant contribueix a aixarnos de tot lo que significa llum y progrés.

Quant mes ignorants, millor se dominan els pobles, y per lo que toca al nostre, sempre se 'l procurarà dirigir á la *sopa dels convents*, aproximant al oci pare de tots els vics y *als toros* que 'l empobreixen, embruteixen y envileixen, alegrantlo no obstant ab aqueixa funció de sanch, per lo general precedida de altra religiosa, com las romeries, en que molt rares vegadas deixa de haverhi sanch.

A. C. B.

(De *La Correspondencia Militar*)

aquests sermons radicals, ab que pretén doná a entendre que jamay permeteràs que s' aprobi 'l trist Conveni qu' en Maura y 'l Pare sant han firmat para explotarnos ab tota comoditat?

'Tú, 'l company de tots els bisbes; tú, l' amic dels capellans; tú, 'l protector de las monjas, tú atrevirte á dà un sol pas que pugui perjudicarlos... ¿Per qui 'ns has pres, cap de pà?

La teva tática es vella, y hasta 'ls xicots de quatre anys la tenen ja sapiguda. ¿Vols que te 'l digui 'l teu plan? Tú pensas: «D' aquí a que vingu el moment de disputar si s' aproba ó no s' aproba el pacte ab el Pare sant passaran quatre ó cinch mesos. Durant aquest temps, i qui sab els canvis que se 'ns esperan! Potsé 'l daixó 's morirà potsé en Maura farà *mutis*, potsé s' armari 'l gran ball entre las nacions d' Europa, potsé hi haurà un daltabaix y las Corts, avuy suspeses, suspeses continuarán.

¿Resulta actualment qu' es moda el trajo anticlerical?

'D' anticlericals vestimós! ¿Qué vol d' sisx, al cap-de vall? 'N' hi dut tantas de casacás, que d' una més no hi vindrà! En tot cas, si las Corts s' obran y 'l Conveni ara embastat al fi arriba á discutir-se, ¿qué més senzill que no anar al Congrés durant vuit dies, ja quedantme al lit malalt,

desempenyant la cartera de la Guerra, va anarsen á la Manduria.

Atacats inesperadament pels japonesos, els russos s' havian trobat enredats en la lluita molt més aviat de lo qu' ells desitjavau. Tant fou així, que la notícia del rompiment de les hostilitats produí a Sant Petersburg sensació immensa.

—Vàlgans Sant Pere y Sant Paul—exclamaven els russos patriots: —¿Qué va á passar allí? ¿Qui hi tenim per fer *front* á la gravetat de la situació?

—L' Alexieff—deyan molt satisfets els optimistes: —L' Alexieff, qu' es un gran marin y un gran general, y sabrà indubtablement clavar la surra *hacha* als quatre xitxarets de 'n Mutsu Hito.—

Pero 'l paper Alexieff va baixar molt depressa. No va arribar á enviar telegramas com aquell tan famós de: *Sin novetat: remitan fondos*, pero no va faltársen-hi gayre. «Ja faré, ja diré; un dia d' aquests vaig á probar tal cosa, dissapte que vé vull probar tal altre», y d' aquí no's movia. Esperans, promeses, bravatas sense conseqüències visibles, y par de contar.

Alarmats els grossos de Russia al veure aquell aplanador encallament, se reuniren un vespre en Junta magna y després de molt enraonar, resgueren treure 'l Sant Cristo gros. Aquella reunió fou la que accordà qu' en Kuropatkine, la primera ilustració militar del imperi, el millor general, el popular ministre de la Guerra, anés á la Manduria á dirigir las operacions, desentenentse completament del plan y dels projectes, no vistos per ningú, de l' Alexieff.

En Kuropatkine, com no podia de menos, acceptà 'l nombrament; però avans de marxar, se prengué dues setmanas per tancarse en el seu despaix y rumiar serenament lo que faria.

—Deixeuhu per mi! Me'n vaig allá.

Allà es en efecte, fa ja una infinitat de setmanas, y han tingut vostés l'honor d' enterarre de lo que 'l generalissim ha fet?

Es lo més extrany del món; d' un extrany tan pujat, que no puch resistir al desitj de donal'sen una idea.

Y com que si havíem de seguir els moviments del general rus en la propia Manduria acabaríam—ó potser ja comensariam—per no entendre's, transportaré per major claretat l'acció á casa nostra y suposarem que la Manduria es Espanya y que 'l exèrcit japonés es á l'altra part dels Pirineus, qu' en aquest cas fan de riu Yalí.

—Estem? Donchs comensém las operacions.

Sabent qu' els japonesos son á Carcassona, en Kuropatkine se situa á Puigcerdá y crida al enemic:

—Apa, maco! Aquí t' espero.

Ho senten els soldats del imperi del Sol naixent, y abandonant la plassa francesa, s' encaminan decididament a Puigcerdá.

—Què fa el rus al saber que l'enemic se n' hi ve á sobre? Sur de Puigcerdá y á marxes forsadas se fica á Tremp.

—Hola!—diu el japonés: —A Tremp tindré 'l gust de venir á sorprendre't.

Y 's dirigeix á Tremp.

Pero al arribar allí s' troba ab que l'exèrcit de 'n Kuropatkine ha tocat el dos.

—Ahont es?...

Un conveni en perill

—Volst'hi jugar que aquesta gropada m' arrasará la cullita?

Sembla un cómic que á lo millor de la funció s' troba que no sab el paper, no sent al apuntador, y no sab que dir, ni que fer, ni per qui cantó girarse. En tal situació, xiulada segura.

En les passades eleccions de Diputats a Corts lo grà seduirá un gran número de republicans, portantlos á votar la candidatura del indiscutible, á pretext de no sé quins beneficis que suposava havia fet á la vila, y de un pont sobre l' Llobregat que havia de començar a construir de dia al altre. Farsas y res mes que farsas.

Pero al últim s'ha descobert la manya, y cada hú se'n va ab els seus. Els republicans ab els republicans; els arrossaires ab els arrossaires.

En aquesta situació, cada dia mes trista per aquests últims, sembla que se'ls ha ocorregut á última hora dividir á la Unió organitant un partit federal slista.

Sense considerar que l' partit republicà federal està á Olesa perfectament organitat y en plenes y cordials relacions ab la Unió republicana.

Es, donchs, inútil que intentin encunyar aquest duro sevillano.

Perdrán el llautó y la feyna.

De la excursió que va fer á la comarca de Berga el governador de la província, acompañat de algunes persones de alta representació y periodistas, se'n va treure en clar una cosa tristíssima.

Y es que l' ferro-carril destinat á portar la vida á les regions de la montanya, no pot passar de Olvan, per oposars'hi... un rosal.

Si, senyors: s' hi oposa un roser, que fins ara ve donant mes espines que flors. S' hi oposa'l gran cacich de la comarca bergadana.

Al veure això m' ve á la memoria l' quanto del aragonés, que anava caminant tranquilament entre's rails de una línia ferrea, mentres li venia á sobre un tren.

El maquinista tot era pitjar, porque s' apartés. Y l' baturo anava dihent:

—Sí, chufa, chufa... ¡Como no te apartes tú!

Pero l' tren va arreplegarlo de mitjá mitjá y l' va esbossinar... per brutol!

—No podría fer lo mateix el ferro-carril de Berga?

Paraules del rey, davant del sepulcre del apóstol Santiago:

«Os rindo tributo recordando las grandeszas que continuamente habéis inspirado en nuestros heroicos predecesores para el engrandecimiento y rescate del suelo de la patria.»

En veritat: son molts els favors que li devém al batallador apóstol.

El favor de Santiago de Clavijo, per haver creat una llegenda.

Y el favor de Santiago de Cuba, per haver posat fi á la mateixa y havernos tret la llana del catell.

El cardenal Vanutelli va anar expressament á Armagh (Irlanda) á consagrar la catedral de Sant Patrici.

Y en lloc de consagrada, la catedral va resultar reconagrada.

Perque un gran número de protestants va intro-

duirse en la nova iglesia, y la cosa que havia comensat á cops de cadira, va acabar á tiros de revolver y punyaladas.

Vaja, que duguin lo que vulguin: per endolcir els instints dels homes, res com els sentiments religiosos.

Al passar un tren que conduzia un convoy regi per un túnel situat entre Puebla de Brollóns y San Eladio (Galicia), va descarrilar.

Encare que l' convoy era regi, el rey no hi anava.

Y ara perdonin si no faig més comentaris.

En aquest cas els descarrillets seriam dos: el tren y un servidor de vostés.

A Madrid sembla que s' ha descobert una casa de prostitució, qual dueno desempenya l' càrrec de senador vitalici.

Avi de la patria y arcabot.

Així, ab els diners que guanya en aquesta última qualitat, podrà justificar la renda que la llei exigeix als que desempenyan aquell elevada investidura.

Totas las industrias son respectables, y en especial las que pagan contribució.

Vaja, podrán dir d' Espanya lo que vulguin. Pero la veritat es que com á nació pintoresca, no n' hi ha un altre al món.

Per real decret de 21 de juliol, s' ha creat una nova institució docent militar.

Se titula Colegio general.

Sens dupte perquè de generals n' hi ha pochs á Espanya, fins a un Colegi que crean, ja de bonas á primeras el fan general.

INSTANTÀNEAS

De llibertins y de lladres la història es molt exemplar: quan á rics y vells arriban, gastan infusions de sants.

Ordres del dia, programes, reglaments, artícls, lleys; tràfics y més tràfics per *in eternam*, amen.

Socialista de boquilla, republicà d' ocasió... No hi ha un candidat monàrquic que l' necessiti per gos?

Si no respectas la idea de qui no pensi com tu, donarás prova ben clara de que l' cervell tens aixut.

Gandul es qui no traballa, bagarro qui no fá res; y qui rés fa, diu el ditxo, no s' troba lluny de mal fer.

Abominis de la Iglesia y à professió també acuta? Ja t' coneix que t' difus herbeta, ja t' coneix que t' difus marduix,

J. BAUCELLS PRAT

ACUDITS

Un assessí, conferenciant ab el seu advocat:

—¡Qué dimontrial! Se tracta de un vell, molt ric y que habitava sol en una casa de camp, completamente aislada... Crengui qu' era tentador... Tothom, inclús vosté, senyor advocat, n' estich segur, no hauria vacilat en arriscar el cop.

Se realisava un desafío.

Un dels contendents arribà ab algun retràs al camp del honor, y quan els presents se disposen á retirarse.

—Dispensin —digué al presentarse: —he tingut una ocupació que m' ha entretingut una mica. Sento haverlos fet esperar; pero ja podian haver comensat sense mi.

XARADA

Cada *dugues-girada* passa un bon tros d' estiu prop de *prina morada*, una nena agraciada qu' *Emerecinha* s' diu.

Y sempre joganera reclama l' meu consol ipro de quina manera... n' hi soba de *hu-darrera* per logrà l' qu' ella vol.

Y si per cas m' enganya, d'com m' ho manegaré per descubrir la bassanya? d'com cantarli la *canya* y assegurarho bé? Quan ja siguin á *coto* m' arreglo de viatjant y á veure si li *noto* ó si irat la esvolto davant del seu ayunt.

J. COSTA POMÉS

MUDANSA

Varios cops m' has dit que jo no tinch *total* ni *total*, que só un ximple, un animal y noya, tens *tot rahó*: mes que pensis es precís y no ho pot negá ningú, que per estimarte á tú es necessari se així.

A. FELIU

TRENCA-CLOSCAS

D. ANA T. Y CASAL

Formar ab aquestes lettres lo títul de una pessa catalana.

A. CARARACH

LOGOGRIFO NUMÉRICH
1 2 3 4 5 6 7 8 — Carrer de Barcelona.
4 7 8 7 8 1 2 — ,
3 5 1 7 8 4 — ,
2 1 7 4 7 — ,
3 2 1 7 — ,
7 6 7 — ,

J. PLANAS BALIBI

GEROGLÍFICHS

: : + VIII

+ COCO

I VII

FRANCISCO FÀBREGAS

CORRESPONDÈNCIA

Caballer: Protervo, Bartomeu, Oriol Doménech, Sebata, Pep Japonés y V. Nals y J. T. y R.: ¡Qué s' hi ha de fer!

Caballer: Vicenç Bertrán, Suñerias y Carricuri petit: *Así se bate el cobre*.

Caballer: Noy de la Pega: Home, home, de sobras sab que sempre hi fem lo que bonament podém. —J. Corbera: ¡Uy, qu' es poeçol a tot això! —Eusebio Poch y Mora: Els versos son sensíllement fusellables —J. Cristià Llombart: El final de la composició es de un realisme espatarrant. Això en poesia no es té bé. —Antipatich: Escribint versos d' aquesta conformitat y dient *Astimada* per comptes d' *Estimada* no 'guanyarà les simpaties de ningú. —Antón Y. A.: Totas tres van molt bé. Gracias mil. —E. Pi Fani: Ja m' en cuidearé de que no s' quedí en terra. *Dixéssiu per mi!* —Fidel Delfí: Prene'm nota de lo que 'n diu. Triaré'm algo de lo que 'n remet. —Antolí Boadas Ribot: No 'n conveneix, francament. —Angel Vilanova: Es entrat en el calaix de les coses de preu. —L. Avi del Parc: Faré'm els possibles de que ns agradien totes dues. —F. P. Valdés: El humorisme del seu cantar fa venir llàgrimes als ulls. —F. Girbal y Jaume: A fa d' altre cosa més èpatant, no diré que no. —Lluís G. Salvador: S' l' felicita. Van bé y aniran á son lloc merescut... si Deu ho vol y el batile. —Un seu elector: Donechs, miri, de plahers d' aquests no 'n donén. —A. col·qio: J. Costa Pomés: Las cansonetas serán tan musicals com vulgu, pero no 'ns acaben de convenir. Adams, no es género pera nosaltres. Gracias per tot. —H. Crotti: Vo'c é ho ha dit: la poesia es xavacana y pobra. —J. Usón: Gracias. Anirán retocatás una mica —A. V. G.: No li assegurérem res —F. D. L., D. S. R. M., Escrit ab Llapis y P. G.: No 'ns es possible insertar les cartas que 'ns enfan, per variás rahons.

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta G. Lorilleux y C.

